

Karin Slaughter

Särkyneet enkelit

North Falls -trilleri

Suomentanut Antti Immonen

LIKE

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Jane Austen -sitaatti on teoksesta *Ylpeys ja ennakkoluulo*. Suomentanut Kersti Juva. Teos, 2013.
Edgar Allan Poe -sitaatti on novellista ”Mesmeristinen ilmestys”, joka sisältyy teokseen
Poe, *Kootut kertomukset*. Suomentanut Jaana Kapari-Jatta. Teos, 2006.

Englanninkielinen alkuteos: *We Are All Guilty Here*, 2025

Copyright © Karin Slaughter 2025

Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers.
Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52997-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*Katelle ja Kitty Sunshinelle, jotka ovat
joutuneet kestämään erinäisiä asioita*

Jos haluat onnellisen lopun, riippuu se tietysti siitä,
mihin lopetat tarinasi.

– Orson Welles,
The Big Brass Ring, 1982

LUKU 1

Madison Dalrymple nojaili valtavaan tammeen ja yritti olla panikoi-matta. Cheyenne oli myöhässä. Pahasti myöhässä. Suunnitelma ei ollut toteutunut aiotulla tavalla. He olivat sopineet tapaavansa puistoissa tammen alla viimeistään iltakahdeksalta. Kello oli nyt jo kaksikymmentä yli kahdeksan, eikä Cheyenne ollut vielääkään ilmestynyt paikalle, soittanut tai edes lähettänyt tekstiviestiä. Hän ei liioin ollut vastannut Madisonin puheluihin tai viesteihin, ja nyt kuumuus ja ahdistus saivat Madisonin hikoilemaan täysillä. Paita oli liimautunut kiinni selkään. Sortsit olivat ruttaantuneet persvakoon. Vanhalta Pervolta ostettu pussillinen marihuanaa käytännöllisesti katsoen kärysi jo kuumuudessa itsekseen hänen etutaskussaan.

Ehkä oli ollut huono idea sopia tapaaminen puistoon, mutta Madisonin isä ei ollut antanut heille paljon valinnanvaraa. Tämä oli ilmoittanut eilen, että koko perheen pitäisi viettää Madisonin syntymäpäivää yhdessä katsellen ilotulitusnäytöstä, ikään kuin se muka olisi sellainen yllätys, josta Madison ilahtuisi ikihyvikseen. Viisitoistavuotissynttärarit eivät olleet niin iso juttu kuin kuusitoistavuotissynttärarit, mutta se, että hänet raahattiin puistoon isän, äitipuolen ja marisevan velipuolen kanssa, tuntui enemmän rangaistukselta kuin juhla. Hyttysiä oli kaikkialla. Ruoka oli surkeaa. Booli maistui yskänlääkkeeltä. Ainakin kaksisataa ihmistä istuskeli nurmikentällä tai pulikoi järvessä odotellen ilotulituksen alkamista, ja Madison inhosi heistä joka ainoaa.

”Cheyenne”, hän mutisi itsekseen silmäillen miesten muodikkaita takatukkia ja naisten pörheitä permiksiä. ”Missä sinä olet?”

Ainakin aurinko oli vihdoin painumassa mailleen. Jo aamukymmeneltä lämpötila oli noussut tolkuttomiin hellelukemiin. Järvivesi tuntui lämpimämmältä kuin kylpyvesi. Madison oli hikoillut aurinkovoiteen pois jo tuntikausia sitten. Hänen ihonsa suorastaan paistui. Madison katseli, kuinka lämpö väreilytti ilmaa mäen laella sijaitsevan parkkipaikan yläpuolella. Parkkiruudut olivat täynnä vieri viereen pysäköityjä autoja. Polkupyöriä oli jätetty lojumaan jalkakäytävälle ja portaiden juurelle. Joku oli sammuttanut katuvalot. Ilotulitusnäytös alkaisi pian. Kaikki kaupungin asukkaat käyttäytyivät kuin itsenäisyyspäivä olisi ollut todella tärkeä tapahtuma, vaikkeivät he edes tienneet eroa perustuslain ja itsenäisyysjulistuksen välillä, ja kun koulun orkesteri soitti kansallislaulun, he osasivat laulaa suurimman osan sanoista vain epä-määräisesti hymisemällä.

Itsenäisyyspäivä oli kaikille pelkkä veruke syödä ylen määrin ja juoda älyttömästi, jotta he voisivat unohtaa olevansa loukussa tässä saatanan paskakaupungissa.

Madison otti tiukemman otteen kännykästään. Hänen äitipuolensa oli soittanut jo kahdesti hänen peräänsä teeskennellen, että haluaisi heidän olevan yhtä isoa onnellista perhettä, mutta Madison tiesi Hannahin vain vetävän roolia. Madison tiesi, että tämä halusi olla olevinaan Madisonin oikea äiti ja että tämä teeskenteli, ettei muka salaa vihannut Madisonia. Vielä kurjempaa oli, että Madisonin isä käyttäytyi niin kuin Madison olisi ongelma. Madisonin oikea äiti, hänen isänsä vaimo, oli kuollut vasta kahdeksan vuotta sitten, mutta isä halusi elää niin kuin äitiä ei olisi koskaan ollutkaan.

”Paskat”, Madison manasi.

Hän ei antaisi Hannahin pilata kaikkea. Ei tällä kertaa. Hän katsoi uudelleen kellonajan kännykästään. Cheyenne oli virallisesti kaksikymmentäkuusi minuuttia myöhässä. Madison veti syvään henkeä ja vakuutti itselleen, ettei kaksikymmentäkuusi minuuttia

tarkoittanut vielä mitään. Kerran Cheyenne oli ollut myöhässä tunnin, ja sitten hänet oli tuotu oudolla autolla Madisonin talon eteen. Eikä millään Mustangilla tai Corvettella, vaan farmariautolla, jonka takaluukussa oli ollut tarrakuva piirroshahmoista: äiti, isä, kaksi lasta, koira. Hannah ei ollut nähnyt sitä autoa, mutta oli muuttunut tuomitseväksi äitipuoleksi heti huomattuaan Cheyennen kaulassa tuoreen fritsun ja siristänyt silmiään moittivasti: *Senkin huora*.

”Madison?”

”Mitä!” Madison huudahti. Nyt hän vasta alkoikin hikoilla toden teolla, kun tajusi, että häntä nimeltä kutsunut nainen oli Hannahin paras ystävä ja oli ollut sitä iät ja ajat. Se, että Emmy Clifton-Lang sattui olemaan lainvalvoja, ahdisti häntä vielä lisää.

”Taidat olla vähän säikyllä tuulella”, Emmy huomautti. ”Mitä syntärityölle kuuluu?”

”Ei paljon mitään.” Madison tajusi hillitä itsensä juuri ennen kuin puristi kätensä taskussaan olevan marihuanapussin ympärille. ”Than hyvää.”

”Et näytä siltä. Oletko juonut riittävästi vettä?” Emmy otti hatun pois päästään. Hänen hiuksensa olivat luonnonkiharat, mutta hän piti ne nutturalla kuin vanha nainen, vaikka hän ja Hannah olivat molemmat täyttäneet viime kuussa vasta kolmekymmentä. ”On kuumempaa kuin mitä luulisi.”

”Tiedän”, Madison sanoi. Luuliko Emmy häntä vähän tyhmäksi? ”Siksi seison täällä puun alla. Varjossa. Yksin.”

Emmy jätti vihjauksen omaan arvoonsa. Hän nojasi kädellään puuhun. ”Tiedätkö sen sanonnan, ettei näe metsää puilta?”

Madison pyöräytteli silmiään. Viime aikoina kaikki olivat jaelleet hänelle pyytämättä neuvoja. ”Mitä?”

”Joskus sitä luulee tietävänsä, keiden kanssa on tekemisissä, ja ohittaa merkit siitä, etteivät ehkä nuo ihmiset olekaan parasta mahdollista seuraa.” Emmy katsoi häntä merkitsevästi. ”Joskus sitä ei vain näe kokonaiskuvaa, koska keskittyy liikaa pikkuasioihin, kuten hauskanpitoon, kotoa karkaamiseen ja muihin vastaaviin asioihin, joita ei

pitäisi tehdä. Sitten yhtäkkiä jonain päivänä sitä joutuukin vastaamaan tekojensa seurauksista.”

”Voi saakeli”, Madison huokaisi. Hän tiesi tasan tarkkaan, mistä tämä *Cheyenne Baker on huonoa seuraa* -luento oli peräisin. ”Käske Hannahin pitää huolta vain omista asioistaan. Hänen ei kannattaisi lähettää kavereitaan saarnaamaan minulle. Lähden tästä pellekaupungista pois heti kun vain voin.”

”Ymmärrän”, Emmy vastasi. ”Yliopisto-opintoihin on kuitenkin vielä aikaa. Kolmessa vuodessa voi tapahtua paljon.”

”Niin voi.” Madison ei aikonut kertoa totuutta, että jos hänen ja Cheyennen suunnitelma toteutuisi, heidän tarvitsisi odottaa vain seuraavat kaksi kuukautta. Sitten he muuttaisivat Atlantaan eivätkä enää ikinä joutuisi sietämään muiden pompottelua.

”Voin esitellä sinulle Merceriä, jos haluat”, Emmy tarjoutui. ”Kampus on kaunis. Minusta oli kiva opiskella siellä. Tapasin siellä todella kivoja ihmisiä.”

Madison muljautti taas mielenosoituksellisesti silmiään. ”En ole kiinnostunut yliopistosta, tajuatko?”

”Ehkä et nyt... Mutta kuule, sinunhan pitäisi olla Colen lapsenvahtina ensi viikonloppuna. Tule vähän aikaisemmin, niin voimme jutella –”

”Sori, olen myöhässä”, Madison tokaisi koleasti. ”Lupasin Cheyennelle tavata hänet SnoBall-kioskilla jo kymmenen minuuttia sitten.”

”Okei, mutta odotatko vielä hetken.” Emmy otti kiinni hänen kädettään, mikä oli kummallista. Sitten hän puristi Madisonin sormia. ”Haluun sinun tietävän – vaikka kyllä sinun pitäisi jo se muutenkin tietää – että Hannah rakastaa sinua ihan aidosti.”

Madisonin sydän alkoi yhtäkkiä takoa ankarasti. Hän tuns Emmyn lämpimän käden puristavan omaansa. Jostakin selittämättömästä syystä häntä alkoi itkettää.

”Hän näki sinun varttuvan.” Emmy hymyili. ”Me molemmat näimme. Me molemmat rakastamme sinua.”

Madison nielaisi palan tunteen kurkustaan. ”Ihan miten vain.”

Hän keplotteli kätensä irti Emmyn otteesta ja jätti tämän seisomaan yksin nutturoineen, typerine hymyineen ja typerine poikineen, joka katseli edelleen pikkulasten piirrettyjä, vaikka oli jo yksitoista-vuotias.

Madison käveli avokatsomolle asti ja pyyhki vasta sitten nenäänsä kämmenselkään. Hän vilkaisi jälleen kännykästään kelloa. Taas hän hätääntyi. Cheyenne oli tarkalleen kolmekymmentäyksi minuuttia myöhässä. Oliko Madison ymmärtänyt jotain väärin? Oliko heidän sittenkin pitänyt tavata kotona?

Madison pudisti päätään, koska asia ei ollut niin. Ei hän ollut ymmärtänyt mitään väärin. Hehän olivat käyneet suunnitelman läpi kymmeniä kertoja, jopa kävelleet reitin läpi ajanottokellon kanssa ja hakeneet sitten polkupyöränsä, koska oli tuntunut turvallisemmalta polkea takaisin pitkin sivuteitä kuin keskustan läpi, missä joku utelias voisi bongata Cheyennen ja pilata tämän alibin.

Madison ei malttanut odottaa, että saisi kertoa Cheyennelle valedelleensa Emmylle päin naamaa. Eivät he olleet sopineet tapaavansa SnoBall-kioskilla. He aikoivat treffata tammen alla, ajaa sieltä polkupyörillä Cheyennen talolle, lainata Cheyennen isän autoa ja pöllää häneltä jonkin verran viskiä, ja sen jälkeen heidän tarkoituksenaan oli ajella ympäri kaupunkia, kun kaikki nuo pöljät töllistelisivät iltutulitusta. Madison oli kelannut suunnitelman päässään läpi niin monta kertaa, että se alkoi tuntua jo tapahtuneelta. Herra Bakerin tuliterä Jetta kaahaisi melkein kahtasataa pitkin Main Streetiä, Madison seisoi ylävartalo kattoluukusta ulkona kädet levällään ja ilmavirran tuivertaessa hiuksissaan, ja samalla kaiuttimet luukuttaisivat täysillä Rihannaa.

Kaksi kuukautta. Vain siihen Madisonin pitäisi keskittyä. Suunnitelma toteutuisi. He tosiaan aikoivat lähteä täältä tiehensä. Se oli todella tapahtumassa. Heidän pitäisi vain jaksaa sinnitellä syyskuuhun asti. He aikoivat liftata Atlantaan, majoittua siellä Ritz-Carltonin sviittiin, hankkia VIP-liput Music Midtowniin ja tapaila vanhempia miehiä, jotka voisivat viedä heitä klubeille, ja lopulta he luultavasti

menisivät naimisiin ammattijalkapalloilijoiden kanssa ja asuisivat isoissa lukealeissa.

Niin ainakin Cheyenne unelmoi, ja aivan kuten yläasteella, hän oli nytkin ottanut Madisonin mukaan suunnitelmaansa. Ja se taas sopi Madisonille täydellisesti. Hän ei ollut koskaan ollut suosittu, ei ollut koskaan sopinut joukkoon, hän oli aina ollut liian nörtti tai liian outo tyyppi. Sitten Cheyennen isä oli saanut työpaikan tehtaalta Cliftonista, joten hänen perheensä oli pitänyt muuttaa sinne, ja Madisonin elämä oli muuttunut täysin. Ennen sitä hän ei ollut koskaan joutunut vaikeuksiin, herättänyt huomiota, äksyillyt kenellekään, meikannut eikä edes suudellut ketään poikaa.

Hän olisi ennen sitä voinut yhtä hyvin olla vain kuollut.

Vain Cheyenne oli pystynyt herättämään hänet eloon. Cheyenne tiesi, miten pidettiin lystiä ja (huolimatta Nuttura-Emmyn jäkätyksestä) hän myös tiesi, miten lystiä voi pitää ja selvitä siitä silti ehjin nahoin. Cheyenne oli näyttänyt Madisonille, miten huulia voi mutristella, puhua tyttömäisesti ja teeskennellä tyhmää, niin että mies tuntisi olevansa suuri, vahva suojelija ja antaisi naiselle mitä tahansa tämä halusikin.

Se oli Cheyennen salainen ase – hän osasi höynäyttää miehiä.

Heidän ikäisensä pojat olivat friikkejä tai täysiä ääliöitä, jotka eivät tienneet, miten saisivat haluamansa tai edes mitä halusivat. Aikuiset miehet olivat erilaisia. He kuuntelivat. He kiinnittivät huomiota siihen, mitä nainen kaipasi, ostivat naiselleen tavaroita, saivat tämän tuntemaan itsensä erityiseksi, muistivat kehua alinomaa kauniiksi, olivat kiitollisia naisensa tullessa sovitusti paikalle, eivätkä edes valittaneet, jos tämä sattuiakin olemaan myöhässä tai huonolla tuulella. Cheyennen mukaan jopa seksi oli parempaa, mutta Madison ei ollut siitä niin varma. Hän ei ollut koskaan harrastanut oikeaa seksiä, vain vähän käsihoitoja, mutta se homma oli enimmäkseen tylsää ja suttuista eikä ollenkaan niin jännää kuin Cheyenne kuvaili.

”Tule nyt jo, Shy”, Madison supatti itsekseen. ”Missä helvetissä sinä oikein olet?”

Joku tönäisi häntä vahingossa. Joukko lapsia märissä uikkareissaan parveili ruokapöytien suuntaan. Madison katsahti taivaalle. Päivänvalo oli himmentynyt, aivan kuin joku olisi vääntänyt auringonpaistetta säätimestä pienemmälle, ja yhtäkkiä olikin iltahämärä. Grilistä, jossa oli paistettu väelle hodareita ja hampurilaisia, leijaili savua. Seurakunnan naiset asettelivat pöydille muffineja, joihin oli tökitty tähtisadetikkuja, ja pakkasivat syömättä jääneet perunasalaatin ja tarhapapupadan tähteet talteen. Madison käveli katsomon penkkien eteen ja silmäili ihmismerta, joka ulottui aina järvelle asti, ja etsiskeli katseellaan Cheyennen tummaa, piikikästä hiuskuontaloa.

Hän näki kuitenkin vain iäkkään seriffi Gerald Cliftonin. Seriffi maata rojotti vilteillä, jotka hänen vaimonsa oli levittänyt nurmelle jo aamunkoitteessa, jotta he saisivat parhaat paikat. Aivan keskellä nurmikenttää. Ei liian lähellä järveä, ei liian kaukana muovisten koppivessojen rivistöistä. Kaikki suhtautuivat seriffiin kuin hän olisi jonkinlainen kuninkaallinen, mikä ehkä oli tottakin, koska piirikunnassa oli kaikkialla nimetty paikkoja hänen esi-isiensä mukaan – ties kuinka monessa polvessa. Emmy oli yksi hänen apulaisseriffeistään. Seriffin vaimo toimi yläasteen opettajana. Seriffin poika puolestaan opetti high schoolissa, veli oli tehtaan johtaja, ja hänen kahdensadan vuoden ikäinen sisarensa huudatti urkuja Second Baptist -kirkossa. Koko piirikunnassa oli lukemattomia Cliftonin suvun jäseniä, serkkuja, isosetiä ja aivan liian monta tätiä. Madisonin isä vitsaili, että kaikki ne, jotka eivät olleet Cliftoneja, joko työskentelivät Cliftonien palveluksessa tai olivat joutuneet Cliftonien pidättämiksi.

Eräs äkillinen ja synkkä ajatus sai Madisonin voimaan pahoin.

Ehkä Emmyn typerä luento metsistä ja puista oli liittynyt johonkin tiettyyn asiaan.

Ehkä Cheyenne oli pidätetty. Ehkä häntä pidettiin putkassa.

Madison etsi kuumeisesti katseellaan väkijoukosta Emmyä ja huomasi tämän puhuvan miehelleen. Tai oikeastaan se näytti enemmänkin huutamiselta. Emmy tökki sormellaan Jonahia rintaan kuin olisi halunnut iskeä tätä veitsellä. Jossain lähellä oli pakko olla joku toinenkin

poliisi. Madison pyöri kannoillaan ympäri ja yritti nähdä epätoivoisesti toisen apulaissieriffin. Hän huokaisi helpotuksesta, kun äkkäsi Brett Templen seisovan pitkän jonon päässä muovisten koppivessojen luona. Jopa Madison näki, ettei Brett työskennellyt kovin valppaasti. Brett vain pyöritteli käsissään leveälieristä hattuaan sen sijaan että olisi tarkkaillut tilannetta. Madison näki Brettin niskassa kirkkaanpunaista siinä kohdassa, joka oli palanut auringossa.

Madison henkäisi hitaasti vielä kerran ja yritti rauhoittua. Hän tähyili jälleen ihmismassaa etsien sieltä tällä kertaa Cheyenneä. Nytkään hän ei nähnyt merkkiäkään Cheyennestä, mutta sen sijaan Hannah putkahti väkijoukosta esille kuin preeriakoira kolostaan. Hannah tutkaili muffineja syöviä lapsia luultavasti etsien Madisonia, jotta he voisivat ottaa yhdessä täydellisen perhekuvan, jonka Hannah voisi sitten julkaista Facebookissa.

Madison tunsi suunsa kaartuvan vahingoniloiseen hymyyn samalla kun hän piiloutui rautakaupan vanhan herra Singhin taakse. Hannahilla oli päällään raidallinen halterneck-toppi, joka oli hiestä läpimärkä. Hänen nänninsä nöpöttivät sen läpi näkyvästi kuin lyijykynän pikku pyyhekumit, mikä olisi ollut Cheyennestä ratkirie-mukasta, koska Hannah jankutti aina, että Cheyenne paljasteli liikaa vartaloaan.

Madison vilkaisi kännykkäänsä. Jo kolmekymmentäyhdeksän minuuttia myöhässä. Tämä kesti aivan liian kauan. Cheyenne oli väittänyt, ettei heidän suunnitelmansa olisi vaarallinen, mutta tosiasias- sa se oli erittäin vaarallinen. Ei ihmisille voi vittuilla ja odottaa heidän vain hyväksyvän sen. Etenkään sen kaltaisten ihmisten, joille he kaksi olivat vittuilleet.

Sen enempää asiaa ajattelematta Madison yritti etsiä katseellaan taas Emmyä. Tämän paskanruskea univormu oli helppo havaita. Emmy oli lopettanut riitelynsä Jonahin kanssa. Emmy käveli mäkeä ylös kohti avokatsomoa pää kumarassa. Leveälierinen hattu peitti hänen kasvonsa. Hän oli puristanut kätensä nyrkkiin. Ihmiset tuijottivat Emmyä ja supisivat siitä, kuinka tämä oli riidellyt Jonahin kanssa.

Sellaista elämä oli North Fallsissa: kaikki sekaantuivat toisten asioihin. Lähimailla ei asunut yhtään sellaista ihmistä, joka ei olisi tiennyt Emmyn koko elämäntarinaa: syntymä, elämä surkean isoveljen kanssa, koulunsa edustaja osavaltion tavauskilpailussa, yliopistoon pääsy, avioliitto yläasteen poikaystävänsä kanssa, poikalapsen saaminen ja työpaikka seriffin toimistossa. He tiesivät myös Emmyn aidosti uskovan, että hänen luuseriaviomiehestään tulisi vielä jonakin päivänä kuuluisa muusikko, vaikka kaikki tiesivät, että mies vietti suurimman osan ajastaan pösyttellen marihuanaa Emmyn maksamalla sohvalla.

Cheyenne sanoi aina, että Emmy oli liian kaunis tuhlataksaan ulkonäköään poliisin työhön, mutta itse asiassa Emmy oli työssään varsin hyvä. Emmy ei ollut niin kuin isänsä, joka soitti vanhemmille työaikana, jos näki nuorisoa luuhaamassa jossain, missä heidän hänen mielestään ei olisi pitänyt luuhata. Eikä liioin kuin Brett Temple, joka nautti ihan aidosti siitä, että sai olla mulkviisti. Emmy oli kerran nähnyt, kun Madison oli polttanut savuketta, ja käsenyt vain tämän tumpata sen, eikä siitä asiasta ollut puhuttu sen enempää. Hän ei ollut kielinyt Madisonista Hannahille tai käynyt tämän isän kaupassa ilmiantamassa häntä, vaikka se olisi ollut aivan helppoa, koska kauppa oli aivan seriffin toimistoa vastapäätä.

Se tarkoitti, että Emmyn voi luottaa.

Madison puristi käsiään yhteen odottaessaan Emmyn saapuvan luokseen mäen laelle. Hän yritti sepittää päässään jonkinlaisen tarinan. Jotain, mikä kuulostaisi todelta mutta ei kuitenkaan olisi aivan totta. Jotain, mikä pelastaisi heidät pulasta, koska hän ajatteli, että he saattoivat olla tai todennäköisesti olivatkin pahassa pulassa. Tai ainakin Cheyenne oli, koska Cheyenne sai kyllä myöhästellä monista jutuista, mutta tästä ei missään tapauksessa. He olivat harjoitelleet. He olivat ottaneet huomioon kaikki mahdolliset yllätykset. Ainoa selitys oli, että oli tapahtunut jotain pahaa.

Emmy nosti katseensa juuri kun Madison oli avaamaisillaan suunsa.

”Ei nyt.” Emmyn äänensävy oli terävä. Hänen silmissään oli kyyneleitä. Hänen nenänsä oli punainen, mutta se ei johtunut auringosta.

Madisonilla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin väistää. Hän seurasi Emmyä avokatsomon taakse, katseli tämän kävelevän jonon ohi yhteen käymälöistä, astuvan sisään eriöön ja sulkevan oven perässään.

”Voi paska”, Madison mutisi.

Mitä hän nyt tekisi?

Hän näki apulaisserriffi Templen hypistelevän edelleen hattuaan. Temple oli maailman viimeinen henkilö, jolta Madison olisi pyytänyt apua. Mies ei ollut vain harmiton mulkku. Hänellä oli todella häijy luonne.

Madison katsahti jälleen taivaalle aivan kuin etsien sieltä ongelmaansa vastausta. Aurinko oli himmennyt vielä muutaman watin verran. Tähdet erottuivat enää himmeinä pisteinä. Hän tähyili vanhaa tammea. Sen juurella ei ollut ketään. Sitten hän antoi katseensa etsiä jättyä jälleen väkijoukkoon, alas järvelle. Vedestä nousi juuri uimareita, jotka kuivasivat itseään pyyhkeisiin ja lähtivät kävelemään kohti kumpareelle levittämiään vilttejä. Pian olisi pilkkopimeää. Ilmapiiri tuntui jännittyneen odottavalta. Kaikki olivat valmiina, ilotulitus voisi alkaa.

Madison katsoi kännykkänsä kelloa. Cheyenne oli jo neljäkymmentäseitsemän minuuttia myöhässä. Ei hän enää saapuisi paikalle. Jotain oli taatusti mennyt pahasti vikaan.

Madisonin pitäisi lähteä etsimään häntä.

Madison käveli määrätietoisesti ylös portaita ja kohti parkkipaikkaa. Valoa oli juuri ja juuri sen verran, että hän löysi polkupyöränsä. Hän raahasi pyörän loppumatkan ylös renkaat pompahdellen, lähti sitten taluttamaan pyörää jalkakäytävää pitkin ja tarkkaili samalla parkkipaikkaa siltä varalta, että Cheyenne olisi löytänyt jonkun, jolta oli saanut viinaa tai marihuanaa. Autot oli parkkeerattu niin vierä viereen, ettei Madison mahtunut ujuttamaan pyöräänsä niiden väleistä, joten hän joutui kulkemaan ensimmäisen autorivin kanssa samansuuntaista jalkakäytävää.

Madisonin pitäisi nyt laatia oma suunnitelma.

Hän nostaisi pyöränsä sen keltaisen varoitusnauhan yli, jonka tarkoituksena oli estää ihmisiä ajamasta autojaan parkkipaikan vieressä

olevalle urheilukentälle. Sen jälkeen hän ajaisi mäkeä alas, kääntyisi Long Streetille, sitten vasemmalle Carverille, oikaisisi sen yhden pihan poikki, jossa oli suuri lampi, ja sen jälkeen hän pääsisikin jo sivutielle. Näin hän kulkisi täsmälleen päinvastaisessa järjestyksessä sen reitin, jota pitkin Cheyennen oli ollut tarkoitus polkea häntä tapaamaan. Ehkä Cheyennen pyörästä oli puhjennut rengas? Ehkä Cheyenne oli vetänyt jotain kamaa ja oli niin pilvessä, ettei viitsinyt tehdä mitään muuta kuin makoilla selällään ja tuijottaa taivaalle.

Madison oli nousemassa juuri polkupyöränsä selkään, kun kuuli ensimmäisen ilotulitusraketin räiskähdyksen. Ilotulitusnäytös oli viimein alkanut. Rakettien ampumispaikka oli järven vastakkaisella puolella, kaukana väkijoukosta. Madison kuuli matalan ujelluksen, jonka jälkeen yksittäinen kirkas valkea viiva leiskahti ylöspäin yötaivaalle ja räjähti tuhansiksi pikku pisteiksi. Hän kuuli taputusta ja kannustus-huutoja, kun kipinät sihahtelivat ja sähähtelivät kuin pikkuruiset kääremeet ja sammuiivat sitten hitaasti.

Lyhyt tauko. Sitten kuului taas rätinää. Ja jälleen matala ujellus. Uusi tuliterivi räjähteli kieppuvaksi palloksi, jossa oli sinistä ja valkoista, koulun tunnusvärejä. Ihmisten hurratessa ilmaan ammuttiin kolmas ilotulitusraketti. Tämä piti kieppuessaan voimakasta ääntä ja humautti lopuksi auki kuin hymynaamaemojiksi.

Hetkeksi Madison unohti huolensa. Hän oli aivan ihastuksissaan. Kun hän oli ollut aivan pieni, silloin kun hänen äitinsä oli ollut vielä elossa ja ennen kuin Hannah oli tunkenut väen vängällä heidän elämänsä, hänen perheensä oli käynyt jokaisena itsenäisyyspäivänä katsoomassa kolmistaan yhdessä ilotulitusta. Madisonin syntymäpäivän juhlistamiseksi äiti oli pakannut mukaan pienen kakun ja suklaajäätelöä. Isä oli vienyt hänet uimaan järveen. Ilotulituksen alkaessa isä oli kietaissut käsivartensa Madisonin ympärille, jotta tätä ei pelotaisi. Sitten isä oli kertonut jokaisen ilotulitteen nimen: *crossette* oli sen nimi, jossa tähdet jakautuivat neljään osaan ja sinkoilivat ristiin rastiin sekaisin. *Diadeemissa* tähdet pysyvät paikallaan keskellä. *Rinki* oli valokehrän muotoinen, ja siitä sinkoili hymynaamaemojeja.

Pitkä sylinterimäinen *roomalainen kynttilä* tai kaiketi lähes tuhat laukausta sisältävä *pata*, joka koostui kuudesta roomalaisesta kynttilästä. Ja kukat – *paju*, *pioni* ja Madisonin suosikkipaukku *krysanteemi* – ne olivat kaikki olleet värikkäitä, henkeäsalpaavan upeita raketteja.

Ne tuntuivat hänestä edelleen henkeäsalpaavan upeilta.

Madison pyyhki silmiään, hän oli kiukkuinen itselleen itkeskelystään. Hän oli sanonut Hannahille, että oli jo liian vanha ilotulituksiin, mutta tosiasiaa hän kaipasi sitä tunnetta, kun isä oli laskenut käsi-vartensa hänen hartioilleen, vetänyt hänet lähelleen ja saanut hänet tuntemaan olonsa turvallisiksi. Jokainen yleisöstä kuuluva ihastuksen huokaus ja jokainen pamaus, joka oli niin äänekas, että jymähdyks tuntui Madisonin kurkunpohjassa saakka, muistutti häntä siitä, miten paljon hän oli menettänyt.

Madison oli niin uppoutunut suruunsa, ettei melkein edes huomannut parkkipaikalle kurvaavaa autoa. Hänen silmänsä sopeutuivat hitaasti. Auton ajovalot olivat sammuksissa. Siinä vaiheessa kun auto ajoi ensimmäistä parkkiruutujen rivien ohi, hän ei vielä nähnyt kuljettajan kasvoja. Auto ei pysähtynyt. Jarruvalot pysyivät pimeinä silloinkin, kun auton keula ylitti töyssähtäen reunakiveyksen ja jatkoi matkaansa keltaisen varoitusnauhan läpi. Vasta kun taas yksi raketin räiskähdys valaisi kentän vihreällä loisteellaan, Madison tajusi, mitä näki.

Cheyenne!

Luojan kiitos, Cheyenne oli vihdoinkin saapunut.

Madisonin helpottunut ulvahdus muuttui saman tien hämmennyneeksi nauruksi. Cheyenne aikoi selvästikin hurauttaa isänsä rakkaalla, tuliterällä Jettalla suoraan jalkapallokentälle. Hän oli tunkenut silmiinpistävän neonsinisen polkupyöränsä auton tavaratilaan, jonka luukku oli osittain auki. Häikäisevän pinkit tähtisädetikut heilahtelivat ohjaustangon kahvoissa. Renkaiden pinnaheijastimet kimaltelivat kuin joulukuusen valot. Cheyenne ei ollut sitonut takakontin luukua kiinni tarpeeksi tiukasti. Kun takarengas osui reunakiveykseen, luukku ponnahti auki ja iskeytyi niin kovalla voimalla takaisin polku-

pyörään, että Madison kuuli metallisen rämähdyksen jopa keltaisen pioniraketin suhahtelujen yli.

”Shy!” Madison lähti taluttamaan polkupyöräänsä juoksujalkaa kumartuneena ohjaustangon yli, ja riensi auton perään. Kun Cheyenne lähestyi jalkapallokentän keskustaa, Madison näki jarruvalojen syttyvän. Madison ei rojhennut tehdä enää toista aukkoa varoitusnauhaan. Hän lönnkötteli puolijuoksua alas ja pujahti kentälle Cheyennen jo rikkomasta kohdasta. Kun hänen pyöränsä ylitti tömähdyksen reunakiveyksen, hänen hampaansa kalahtivat yhteen ja hän puraisi vahingossa poskensa sisäpintaa. Madison oli kuitenkin niin iloinen, että tuskin edes huomasi kipua.

Tämä oli niin Cheyennen tapaista. Cheyenne oli selvästi muuttanut suunnitelmaa ilmoittamatta siitä mitään Madisonille. Cheyenne oli hakenut Jettan ja viskiä ja päättänyt vasta *sen jälkeen* tavata Madisonin puistossa. Siinä olikin järkeä. Heidän olisi pitänyt ajatella sitä asiaa jo aiemmin. Miksi tehdä turhaan kaksi matkaa, kun kerran Cheyenne voisi yhtä hyvin poiketa Madisonin luona matkalla puistoon?

Auto pysähtyi kentän reunalle, nokka kohti pientä puurykelmää. Madison kuuli moottorin käyvän edelleen tyhjäkäynnillä. Hän alkoi itkeä uudelleen, tällä kertaa helpotuksesta. Vasta nyt hän pystyi myöntämään, kuinka paljon oli pelännyt. Cheyenne oli vakuuttanut, että suunnitelman toteuttaminen olisi helppoa, mutta eihän mikään ollut koskaan helppoa. Varsinkaan Cheyennen kanssa. Cheyenne saattoi ärsyttää ihmisiä liikaa. Madison oli nähnyt lukemattomia kertoja niin tapahtuvan. Cheyenne oli soittanut suuta opettajalle, ärsyttänyt rehtoria, rähjänyt kaupan myyjälle sekä kiljunut äidilleen, isälleen ja pikkusiskolleen niin kovalla äänellä, että erään kerran (ja se tuskin jäi ainoaksi) Cheyennen äiti oli hiljentänyt tyttärensä läimäyttämällä tätä avokämmenellä.

”Shy!” Madison huikkasi uudelleen, mutta hänen äänensä hukkuivat krysanteemiraketin räiskyvän violettien, vihreiden ja valkoisten poksahtelujen alle.

Hän päästi pyöränsä kaatumaan maahan ja juoksi viimeiset metrit. Rakettien nopeat perättäiset poksahtukset olivat niin äänekkäitä,

että ne tuntuivat hampaissa asti. Valonvälähdyksissä kaikki hänen liikkeensä näyttivät nykiviltä. Hän ojensi kättään eteenpäin ja sai otteen Cheyennen polkupyörän takarenkaasta. Ketju oli luiskahtanut rataalta. Roikkuessaan pinnon päällä ketju näytti hänen silmissään kuin pois viskatulta rannekorulta.

Pimeys valtasi yön.

Krysanteemiraketin leimahdus oli hiipunut olemattomiin. Madison kuuli hiljaisuuden keskellä omat terävät hengenvetonsa – ensin yhden, sitten toisen, ja sen jälkeen vielä yhden, kunnes taas seuraava matala vihellys peitti sen, ja nyt ujellus oli niin äänekas, että se vihloi hänen tärykalvojaan. Madison kääntyi järven suuntaan ja näki kaksi valojuovaa, jotka suhahtivat ylös kohti taivaan pimeyttä ja joiden kuvajaiset peilautuivat vedenpinnasta.

Sitten hän kuuli pari jysähdystä. Ja sen jälkeen hän näki kaksi suurta valoryöpsähdystä, jotka kaartuivat keskeltä ulospäin kuin valtavien palmupuiden latvukset.

Väkijoukon kohahdukset jäivät räjähtelyn alle. Kuului paukahduksia ja suhahduksia, vihellyksiä ja rätinää.

Nyt kuului toisenlaista ääntä. Heikkoa, mutta silti selvästi erotuvaa. Se tuntui kuuluvan paljon väkijoukkoa lähempää. Melkeinpä lähempää kuin Madisonin oma kiivas hengitys.

Vaikerrusta.

Madison katsoi auton takakonttiin. Palmuilotulitteiden kirkaassa valossa hän näki kaiken edessään yksityiskohtaisesti. Neonsinisen pyöränrunгон. Väentyneen takapyörän. Irronneen ketjun. Sinisen pressun takakontin pohjalla. Takakontin luukusta roikkuvan pyykkinarun.

Ja Cheyennen silmistä kuvastuvan kauhun.

”Mitä –?” Madison kuiskasi.

Ei tämä auto ollutkaan herra Bakerin Jetta.

Taivas pimeni. Jälleen yksi sokea hetki.

Madison menetti hetkeksi näkyvyyden, mutta hänen silmiinsä oli jäänyt näky tavaratilassa viruvasta Cheyennestä, joka oli ansassa

polkupyörän alla, silmät suurina, kauhuissaan. Ei ollut aikaa ajatella, nyt piti toimia. Madison kiskoi pyörän pois takakontista, heitti sen maahan, tarttui Cheyenneä käsivarresta ja yritti nostaa tämän ulos.

Jälleen matala ujellus ja valojuova ja häikäisevä valonleimahdus.

Madison jähmettyi paikoilleen. Puristaessaan edelleen Cheyennen käsivartta hän näki nyt totuuden kaikessa kauhistuttavuudessaan. Kirkkaanpunaiset veitseniskujen haavat. Ruosteenruskean kuivuneen veren. Pienet verenpurkaumat Cheyennen silmänvalkuaisissa. Kiinni teipatun suun. Murtuneelta näyttävän nenän. Revityn paidan. Veren, jota valui Cheyennen rinnasta ja joka oli kerääntynyt rintaliivien yläosaan. Ranteet oli sidottu yhteen. Koivet oli väännetty koukkuun, ja nilkat oli myös sidottu. Cheyenne yritti huutaa teipin takaa, vääntelehti päästäkseen vapaaksi, hän halusi Madisonin pitävän kiirettä, auttavan häntä.

Juuri sillä hetkellä Madison muisti jossain mielensä perukoilla kuin kaikuna, mitä Emmy oli hänelle juuri vähän aikaa sitten sanonut.

Yritä nähdä metsä puilta.

Älä kannu huolta Cheyennestä, joka viruu takakontissa sidottuna.

Kannu huolta siitä henkilöstä, joka Cheyennen on sinne tunkenut.

Seuraava raketin jymähdys oli niin kova, että Madisonin hampaista miltei vihloi. Hän tajusi purevan hampaansa yhteen, jännittävänsä lihaksensa ja pelon humahtavan koko vartalonsa lävitse. Krysanteemi-raketin kirkkaat valojuovat leiskauttivat koko taivaan tuleen.

Madison kääntyi. Hän näki miehen kasvot ja –

Silloin kaikki pimeni.

LUKU 2

Emmy avasi koppivessan oven ja vetäisi henkeensä kuumaa ja kosteaa ilmaa. Hänen korvansa soivat yhä. Ilotulituksen lopuksi oli paukuteltu pommeja kuin sotatantereella. Hän haistoi ruudin ja rikin, joiden pistävään tuoksuun sekoittui hien löyhkä ja alkoholin tympeä lemahdus, kun juhlijat alkoivat verkkaan keräillä kokoon peittojaan ja kylmälaukkujaan, etsiä taaperoitaan ja muistella, mihin olivatkaan parkkeeranneet autonsa. Alkoi näkyä taskulamppujen valoja. Kohta syttyivät valot myös valaisinpylväisiin: ensin pallokentän viereiselle parkkipaikalle, seuraavana kukkulan laen parkkipaikalle, sen jälkeen katsomon taakse, ja lopuksi järven rannalle. Siinä vaiheessa tunnelma latistui, sillä ihmiset tajusivat, että koska itsenäisyyspäivä oli osunut keskiviikoksi, heidän kaikkien pitäisi herätä seuraavana aamuna aikaisin ja mennä töihin.

”Öitä, Emmy”, joku toivotti.

”Pärjäile”, toinen sanoi.

Emmy hymyili heille väkinäisesti ja loksautti oven kiinni takanaan. Jälkikäteen ajatellen piiloutuminen muovikoppiin, jonka täysi kusi- ja paskalaari oli muhinut armottomassa auringonpaisteessa puoli vuorokautta, ei ollut hänen parhaita ideoitaan. Sekin oli kuitenkin ollut parempi idea kuin uskoa Jonah Langin vastuulle jotain niinkin yksinkertaista kuin heidän yksitoistavuotiaan lapsensa vahtiminen.

”Tunnen tuon ilmeen.” Brett Temple virnisti ja pyöritteli samalla hattuaan käsissään. Hänen niskansa oli muuttunut yhtä komean väri-

seksi kuin tyypillisellä punaniskalla. ”Mitä Jonah on nyt töpeksinyt?”

”Sanoi, ettei aio toimia Colen *lapsenvahtina*.” Brett ei näyttänyt tajuavan, joten Emmy selvensi: ”Ei omasta lapsesta huolehtiminen ole lapsenvahdin työtä.”

”Sanopa muuta.” Vanna, Brettin omahyväinen raskaana oleva vaimo, osallistui keskusteluun. Hänen hikinen violetinvärinen mekkonsa näytti pömpöttävän vatsan päällä pinkeältä kuin bordellien suosima muovinen kuminauhalakana. ”Sinusta ei tule koskaan sellaista – eihän, kulta?”

Brett käänsi katseensa Vannaan ja valehteli kirkkain silmin: ”Ei tietenkään, rakas.”

Emmy joutui kääntämään katseensa pois, kun he suutelivat. Hän silmäili tutkivasti väkijoukkoa. Hän tunsu hiukan syyllisyyttä siitä, ettei ollut aiemmin malttanut kuunnella Madisonia. Tyttö oli selvästi halunnut jutella hänen kanssaan. ”Onko kumpikaan teistä nähnyt Madison Dalrympleä?”

”Kumpi hän on niistä kahdesta?” Brett kysyi.

”Se lihavampi”, Vanna vastasi.

Emmyn leukalihakset kiristyivät. ”Ei hän ole lihava.”

”No, ei häntä kyllä laihaksikaan voi sanoa.” Vanna hörähti ja tuijotti Brettia kuin rakastunut bassetti. ”Madison hengaa sen pahasuisen pikku penteleen, Cheyenne Bakerin, seurassa. Muistatko, sen jonka raahasit viime viikolla poliisiasemalle?”

”Cheyenne Baker.” Brett muisteli ja alkoi nyökkäillä. ”Tosiaan, hän varasti Good Dollarista pussillisen Hershey’s Kisses -suklaamakeisia. Ehti kuitenkin heittää ne pois ennen kuin sain hänet kiinni.”

”Se pikku psykopaatti aikoi kai terästää niitä fentanyylillä”, Vanna julisti muka tietäväisenä. ”Voisit yhtä hyvin passittaa hänet heti vanhilaan. Sinne hän päätyy ennen pitkää joka tapauksessa.”

”Hei, älähän nyt.” Emmy yritti pitää äänensä rauhallisena. ”Hänhän on ihan lapsi vielä.”

”Lapsi, johon pahuus on jo juurtunut syvälle”, Vanna uhosi. ”Sanonpa vielä toisenkin asian: Hannah on pyhimys, kun sietää Madisonia. Hänen

pitäisi lähettää tyttö johonkin sellaiseen kouluun, jossa lapsille voidaan antaa kurinpalautusta viemällä heidät keskellä yötä jonnekin Utahin autiomaahan. Tyttö pitäisi saada muualle huonojen vaikutteiden piiristä.”

Emmyä järkytti Vannan piittaamattoman julma asenne. ”Hannah rakastaa Madisonia kuin omaa tytärtään.”

”Juuri siksi hänen pitäisi tehdä niin. Kurinpito on rakkautta.” Vanna hieroi pallovaatsaansa kuin antaen ymmärtää, ettei *hänen* lapsensa aiheuttaisi milloinkaan ongelmia. ”Herrajumala, taidan kohta poksahtaa. Emmy, olivatko sinun viimeiset viikkosi Colea odottaessa yhtä vaikeita?”

”Eivät oikeastaan. Minulla oli ihan loistava olo.” Emmyn mielestä se, että unettomuus, selkäkiput, neljä reikää hampaissa ja tarve kanniskella ylimääräistä housuparia mukana siltä varalta, että häneltä oli väistämättä välillä lirahdellut tahattomasti pissaa, olivat olleet pientä verrattuna synnytyksen aikaiseen lantion sijoiltaanmenoon, kahden litran verenhukkaan ja voimakkaaseen oksenteluun kipujen takia. ”En oikeastaan edes muista siitä ajasta paljon mitään.”

Vanna hymyili ärsyttävän autuaallisen näköisesti. ”Vauvat ovat Jumalan suomia ihmeitä.”

”No, ainakin jotain ne ovat.”

”Missä sinä näit Madisonin viimeksi?” Brett kysyi Emmyltä. ”Voin auttaa etsimään häntä.”

”Ei tarvitse.” Emmy oletti, että mikä tahansa se hätätilanne olikaan ollut, jonka vuoksi Madison oli epätoivoissaan halunnut avautua hänelle, oli todennäköisesti jo ohi. ”Etsin hänet käsiini myöhemmin.”

Brett vilkaisu häntä varovasti. Emmy vain kohautti hänelle välinpitämättömästi olkapäitään, lähinnä siksi, ettei heillä ollut aikaa eikä resursseja paimentaa äksyilevää viisitoistavuotiasta. Sadat ihmiset yrittivät lähteä yhtä aikaa pois puistosta, ja sieltä johti ulos vain yksi tie. Autot olivat mäellä kiinni toisissaan kuin sardiinit purkissa. Baseballkentän viereisillä kahdella pienellä parkkipaikalla oli kummallakin vain kaksi riviä parkkiruutuja. Kun tähän soppaan lisättiin vielä helle

ja alkoholi, joku juhlijoista todennäköisesti tarvitsisi kyydin sairaalaan ennen kuin Brettin ja Emmyn työvuoro loppuisi. He eivät voisi enää vain seisokella aloillaan ja turista keskenään.

”Kumpi haluat olla nyt: liikennepoliisi vai erotuomari?” Emmy kysyi Brettiltä.

Brett huokaisi mieteliään näköisenä. ”Liikennepoliisi. Viimeksi kun toimin erotuomarina, sain nyrkistä omaankin naamatauluuni.”

Vanna nipisti häntä poskesta. ”Mutta sitten annoit hänelle oikein kunnolla takaisin, eikö vain, nöpönen?”

Emmy ei kiinnittänyt huomiota siihen, miten Vanna keimaili Brettille höpsösti henkällen. Nainen oli vain viisi vuotta Emmyä nuorempi, mutta käyttäytyi silti kuin teinityttö. Tilanne muuttuisi muutama kuukauden kuluttua, kun Vanna yrittäisi sinnitellä kaiken aikaa univelassa. Brett nimittäin tekisi silloin tuplavuoroja, koska riski tulla ammutuksi autoilijoita ratsatessa olisi sekin parempi vaihtoehto kuin räähkyvän vauvan hoitaminen.

”Ota sitten yhteyttä radiopuhelimella, jos kaipaat minua”, Emmy muistutti.

Hän painoi hatun takaisin päähänsä ja lähti luovimaan ihmisjoukkojen sekaan mäkeä alas, samalla kun kaikki muut yrittivät tulla ylöspäin. Emmy tarkasteli ihmisten kasvoja ja yritti selvittää, kuka heistä oli mahdollisesti naukkaillut liikaa, kuka kenties aiheuttaisi ongelmia, kenet pitäisi saattaa autolleen ja kuka oli vain äreissään siitä, että parkkipaikalle pääseminen kesti liian kauan.

Tämä asioiden ennakoiminen poliisin työssä oli jotain sellaista, mitä poliisikoulussa ei pystytty opettamaan. Emmy oli toiminut työssään nyt jo kuusi vuotta ja onnistunut ajan myötä kasvattamaan itselleen poliisin vaiston. Joskus sen laukaisi jokin äkillinen ääni tai jopa täydellinen hiljaisuus, mutta useimmiten laukaisija oli vain hienoinen muutos ilmapiirissä, kuin jonkinlainen sähkövaraus, jonka hän aisti ihollaan ja joka viestitti hänelle, että pian tapahtuisi jotain kauheaa. Hänen isänsä kutsui sitä *kutinaksi*, ja Emmy ajatteli, että mies, joka oli palvellut seriffinä Eisenhowerin presidenttikaudesta lähtien, sai